

Päť priateľov a jedno klamstvo, ktoré zanechá spúšť

YOLIOY

JENNIFER LYNN ALVAREZ

JENNIFER
LYNN ALVAREZ

Lži
v plameňoch

Preložila Diana Ghaniová

YOLi

Jennifer Lynn Alvarez

LŽI V PLAMEŇOCH
Preložila Diana Ghaniová

YOLI

Jennifer Lynn Alvarez
LIES LIKE WILDFIRE

Copyright © 2021 by Jennifer Lynn Alvarez

This edition is published by arrangement
with Sterling Lord Literistic, Inc.

and Andrew Nurnberg Associates Prague

Translation © 2023 by Diana Ghaniová

Cover design by MISHKO

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8776-1

*Venujem dobrým ľuďom,
ktorí robia zlé veci*

Prvá část

Lož

1

11. augusta

Čas: 11.10

Teraz nie som vhodne oblečená, aby som hľadala telo. Na sebe mám šortky a tenké biele tielko. Vycicajú ma komáre a zničím si nové vansy. Som naľahko, nie aby som sa plahočila po lese a hľadala jednu zo svojich najlepších kamošiek s partiou kofeínom predávkovaných dobrovoľníkov.

Dúfam, že ju nenájdeme. Chcem, aby Violet žila. Práve sme zmaturovali a čoskoro pôjdeme na výšku. Únos, vražda, samovražda ani čokoľvek iné, čo sa jej mohlo stať, dnes neboli v pláne. Mali sme ísť nakupovať posteľnú bielizeň a ďalšie potreby na internát.

Takže nie, nie som vhodne oblečená ani pripravená nájsť mŕtvolu Violet Sandovalovej. Som presvedčená, že ju niekto zavraždil, ale radšej by som do toho nevrátila. Prečo? Prečo by som mala chcieť, aby mŕtve dievča zostalo nezvestné? Lebo ju nemám rada? Možno (ale v tomto prípade to tak nie je). Lebo jej chcem prebrať frajera? Možno. Alebo preto, že som ju pomohla zabiť? To by bol dosť dobrý dôvod. Práve ma prepustili z nemocnice. Neviem, čo sa stalo s Violet, a ani to nechcem vedieť.

Isté je len jedno – na začiatku bol oheň.

2

7. júla

Čas: 12.15

O päť týždňov skôr...

Hľadám niečo vo svojom džípe. Za sebou začujem rýchle kroky a zrazu ma niekto potiahne za vrechný diel bikín a pustí. Obrátim sa a pozriem do rozžiarenej tváre Nathaniela Jamesa Drummera, môjho najsamlepšieho kamaráta zo skupinky štyroch najlepších kamarátov, ktorý sa na mňa usmieva z príjazdovej cesty. Zatvárím sa, akoby som ho chcela kopnúť. „Koľko máš rokov, dvanásť?“

Odtancuje ďalej, aby som naňho nedočiahla. Ako zvyčajne, má na sebe vyblednuté džínsy a príliš obtiahnuté tričko. Obklopujú nás sivasté štíhle stromy, ktoré sa týčia nad nami, a od pohoria Sierra Nevada fúka teplý letný vietor. „Čo máš v taške?“ opýta sa. „Len nepovedz, že domáce úlohy.“

„Je leto, ty blázon.“ Vytrhnem mu ruksak a prehodím si ho cez plece. Bola som síce v knižnici, lebo som sa chcela pozrieť na knihy o kriminológii – mať náskok vôbec nie je zlé –, ale v podstate to nie sú domáce úlohy, kým nebudem na výške.

Drummer si premeria ťažký ruksak a jeho úsmev sa rozplynie. „No tak, Han, nestrácaj čas, ktorý nám ešte zostáva, čítaním.“

Zasmejem sa. „Práve preto idem na výšku, a ty nie.“ Keď sa nám stretnú pohľady, žalúdok mi poskočí. Drummer netuší, že som sa doňho v šiestej triede zaľúbila. Stalo sa to rýchlo, akoby som spadla z útesu. V jednej chvíli bol mojím trocha smradľavým najlepším kamošom s kostnatými kolenami a potom sa zrazu zmenil na opáleného krásavca, ktorý bol totálne mimo mojej ligy. Prekrížim si ruky na hrudi, aby nevidel obrovskú dieru v tvare Drummera v mojom srdci. S láskou je to tak, že ak do toho nespadne aj váš najlepší kamoš, padáte sami.

Drummer zakvačí prst do pútka na mojich džínsoch, pritiahne si ma a jeho hlboký hlas mi rozvibruje bubienky: „Prišiel som po teba. Všetci sa stretávame pri Gape a ideme si zaplávať. Pôjdeš s nami?“

„Všetci?“

„Áno, všetky príšerky. Mo prinesie pivo.“

„Príšerky“ je názov našej skupinky, do ktorej patrí Mo (skratka pre Maureen), Luke, Violet, Drummer a ja, Hannah. Táto prezývka nám prischla, keď sme mali sedem rokov.

Bolo to v komunitnom centre. Naši rodičia nás prihlásili do lacného letného denného tábora, v ktorom sme mali nacvičiť predstavenie *Max a Maxipríšerky*. Režisérka sa opýtala, kto chce byť príšerka, a keďže nikto z nás nechcel hrať človeka, naše ruky vystrelili do vzduchu. Odvtedy nás volala príšerky a odvtedy skratka sme príšerky a najlepší kamaráti.

Narazím doňho bokom. „Poďme tam na koňoch.“

Obaja sme sa posunuli do tieňa a teraz sa opierame o môj džíp na príjazdovej ceste. Moja fenka anglického farbiara Matilda nás pozoruje z okna obývačky s nastraženými ušami.

Teploty dnes vystúpia nad tridsaťsedem stupňov Celzia a popoludní bude fúkať od východu. Vlhkosť vzduchu je jedenásť percent a klesá. Viem to, lebo už od ôsmej ráno mi chodia na mobil výstrahy. Tohoročné sucho spôsobilo, že sezóna požiarov prišla skôr. Elektrárne plánujú naobed vypnúť prúd. Keď žijete v Kalifornii, v súdku s pušným prachom zvanom les, o požiaroch viete viac, ako by ste chceli.

Drummer prižmúri oči. „Nebudem jazdiť na tom mladom žrebcovi, čo ťa pošliapal.“

„Sunny ma nepošliapal, len na mňa stúpil. Nemôže za to, že váži päťsto kíľ.“

„Ďalší dôvod, prečo by som na ňom radšej nejazdil.“ Zadíva sa na tielko, ktoré zakrýva moje bikiny, a prevrta ho pohľadom. „Si jediná žena na tomto svete, ktorá ma dokáže dostať na koňa, vieš?“

Hlas mi klesne o oktávu. „Viem.“ Drummer flirtuje s každým, nič to neznamená, ale keď sa na mňa takto díva, moje hlúpe zradné srdce sa rozbúcha.

Peknými modrými očami mi pozrie do tváre. „Dobre, Hannah Banana, nech je po tvojom.“

O pol hodiny sú kone osedlané a už sme na ceste, Drummer na mojom štrnástročnom pretekárovi plemena Appaloosa menom Revolver, ktorý sa vrhá na každý tieň. „Vzpína sa,“ sťažuje sa Drummer.

„Nevzpína. Vystri sa a trocha sa uvoľni.“ Drummer poslúchne a Revolver sa upokojí.

Vyjdeme spomedzi borovic a pred nami sa zjaví jazero Gap, zaфіrový ovál vsadený do hôr. Obklopujú ho strmé vrcholy a vietor vytvára na hladine vlnky, takže sa leskne ako pokrčený satén. Podzemné pramene napájajú Gap celé leto a v zime ho dopĺňa dažďová voda a rozto-

pený sneh. Borovice a ušľachtilé jedle lemujú brehy ako neozdobené vianočné stromčeky.

Jazero Gap je vlastne jama, diera plná sladkej vody bez plytčín, ktoré rovno od kraja klesá do čiernej priepasti. Vedci tvrdia, že jazero vzniklo posunom tektonických dosiek v roku štyristoosemdesiat nášho letopočtu. Staroveké národy tvrdia, že vzniklo sopečným vrením počas súboja medzi bohmi. Obyvateľom Gap Mountain je jedno, ako vzniklo. Nie je nám jedno, že (podľa najnovších meraní) hĺbkou prekonal jazero Tahoe, najhlbšie jazero v Kalifornii, ani to, že keď sa v ňom utopíte, vaše telo sa už nikdy nenájde.

Violet nás zbadá. „Tu sme,“ zvolá a zamáva.

Naša skupinka sa rozložila na prašnom brehu, ktorý voláme „pláž“. Je to jediné miesto, kde sa dá z jazera vyliezť. Nie sú tu žiadne iné decká, čo znamená, že všetci ostatní sú pri rieke. Mo sa prehrabáva vo svojej termoťaške a ja viem, že je určite plná nakrájaného ovocia, sendvičov, zemiakových lupienkov, domácich mafinov alebo koláčikov a piva. Violet sa vyvaľuje na veľkom uteráku a hmká si melódiu. Luka nevidím.

Spolu s Drummerom privedieme kone na pláž a sklzneme zo sediel.

„Hannah!“ Violet vyskočí na nohy a objíme ma, skôr ako ich stihnem priviazať. Okolo jej vlasov a opálenej pokožky sa vznáša opojný oblak značkových krémov a parfumov, ktorý ma poštekľí v nose. Usmeje sa na mňa – tmavé oči jej žiaria a na líca jej vyskočia jamky. Je nízka, zaoblená a veselá a ja si pri nej pripadám ako žirafa – som vysoká, šľachovitá, s veľkými očami a dlhým nosom, zamaskovaná tak, aby som splynula s prostredím.

Pobozká ma na obe líca. „Povedz, kto to spieva?“ Začne si pospevovať akýsi ďalší hit z rádia, a ja ako zvyčajne neuhádnem.

„Skoro,“ zvolá veľkoryso ako vždy.

Violet je jediná príšera, ktorá nežije v Gap Mountain. Každé leto sem chodíeva zo Santa Barbary za svojou bohatou starou mamou. Občas príde aj jej starší brat, ale tento rok je na Maldivách so svojou novou manželkou, takže máme Violet len pre seba. Kývne na Drummera a usmeje sa. „Nemôžem uveriť, že si ho dostala na koňa.“

„Chcel ma zhodiť,“ ozve sa Drummer.

„To nie je pravda,“ namietnem.

Mo si posunie slnečné okuliare na pehavý nos. „Ste hladní?“

„Jasné, že áno.“ Drummer si pritiahne jej tašku.

„Vyzuj si tie topánky – zašpiníš deku.“

Mo ho pichne bosou nohou do rebier, ale Drummer ju nepočúva a rovno sa pustí do mafinov. Mo mi podá opaľovací krém. „Natri sa.“

„Nie, vďaka, toto je pre teba horšie ako slnko.“

„Myslím, že je to konšpiračná teória, Han, ale ako chceš.“ Ďalej šťuchá do Drummera, až kým sa nevyzuje.

„Kde je Luke?“ opýtam sa.

Violet kývne hlavou smerom k stromom. „Ako zvyčajne, trucuje.“

Drummer si oblíže lepkavé prsty a chytí Violet za ruku. „Poďme si zaplávať.“ Ťahá ju k jazeru a ona namietla, lebo si dnes ráno vyžehlila vlasy.

Drummer to odmieta pochopiť. „Nechoď ku Gapu, ak sa neplánuješ namočiť,“ podpichuje ju. „Vlastne úplne premočiť.“ Zdvihne ju, hodí do vody a vrhne sa za ňou.

„Nájdite si trocha súkromia,“ zakričí na nich Mo.

„Nemyslel to... oni nie sú...“ začnem, no potom zatvorím ústa. V šiestej triede naša skupinka uzavrela dohodu: príšerky nechodia s príšerkami. Práve mne napadlo podpísať ju krvou a doteraz sme sa jej držali.

Vyzlečiem si tielko, vysúkam sa z džínsov a odhalím tie isté vyblednuté oranžové bikiny z Walmartu, čo som mala na sebe minulý rok. „Dala by som si mafin,“ poviem Mo.

Otvorí plastovú nádobu a podá mi čučoriedkový mafin, ešte teplý z rúry. Potom vytiahne dve fľaše svetlého piva. „Môj brat nám kúpil pivo. Chceš?“

Pokrútim hlavou. Otec je okresný šerif a jeho zástupcovia občas pri jazere hliadkujú. Naozaj nepotrebuje, aby jeho dcéru odvliekli na stanicu, lebo ako neplnoletá pila.

Okrem toho, keď som mala šesť rokov, prišla som o mamu pri autonehode zavinennej opitou šoférkou.

Keď to poviem ľuďom, čo ma nepoznajú, vôbec nevedia, ako sa zachovať. S ľútosťou ma tľapkajú po pleci a slobodné ženy flirtujú s mojím otcom – pokojným vdovcom, ktorý vychováva dievča bez matky. S ocom to neznášame, ale necháme ich tak, lebo je to lepšie ako dodávať, že tou opitou šoférkou bola moja mama.

Nezomrela hneď, ale vodič druhého auta áno. Áno, mamu odsúdili za jazdu pod vplyvom alkoholu a vraždu. Otec bol ešte len zástupcom šerifa, keď ju zatýkal („zákon je zákon, zlatko“), a mama zomrela vo väzení o dva roky neskôr na zápalovú rakovinu prsníka. Podľa mňa ju však o život nepripravila choroba. Nie, o mamu som prišla v tú noc, keď sa tá nehoda stala – a istým spôsobom aj o otca.

Niežeby som vôbec nepila – občas si dám, ale viem, že sa nesmiem nechať prichytiť. Preto sa chcem stať poli-

cajtkou. Radšej budem šoférovať policajné auto, ako sedieť vzadu, a možno práve v tom je rozdiel medzi mnou a mojou mamou. Možno je to jediný rozdiel medzi nami, ale zrejme ten najdôležitejší.

Mo vráti druhé pivo do tašky, vytiahne z nej fľašu ľadovej limonády a oprie mi ju o nohu, až zapištím. Kývne smerom na Sunnyho. „Asi by si aj tak nemala piť, keď jazdíš na koni, však?“

So smiechom si otvorím limonádu a poriadne sa napijem. „Asi nie.“

Obe sa natlačíme na deku a sledujeme, ako Drummer a Violet plávajú. Mobilný signál je tu nanič, takže s Mo urobíme desiatky fotiek a videí, ktoré zverejníme neskôr.

Konečne sa zjaví Luke – vyrúti sa spomedzi stromov so zvrastenou tvárou a v pokrčených šatách ako yeti. „Zasraní kreténi,“ vyhrkne.

„Kto?“ nechápe Mo.

„Všetci.“ Luke hodí do vody kameň a takmer zasiahne Drummera a Violet, ktorí inštinktívne zdvihnú ruky.

„Na tvojom mieste by som žiadne kamene nehádzal,“ zakričí Drummer, čím všetkým pripomenie Lukov vandalský čin z minulej jari. Luke je v podmienke za to, že hádzal kamene na dom svojich susedov, keď od neho žiadali, aby stíšil hudbu. Rozbil šesť okien a spôsobil škodu na majetku vo výške dvetisíc dolárov. Po chvíli všetci vybuchneme do smiechu.

„Vy ste kreténi,“ vyštekne Luke, vyzlečie si tričko aj šortky a v boxerkách zastane na kraji jazera. Dvíha činky ako posadnutý, takže telo má mohutné, bledé a svalnaté. Luke bol šťastné dieťa, ale všetko sa zmenilo na základke, keď jeho mama opustila otca. Odvtedy je náladový a smutný a nepustí k sebe nikoho z nás okrem Mo.

„Bojíš sa namočiť?“ zakričím, lebo Luke chodí okolo vody ako pes, čo rozmýšľa, či sa má do nej vrhnúť.

Ukáže mi prostredník a skočí šípku do vody, ktorá je studená aj v lete. Keď sa vynorí, zvýskne a potrasie hlavou. Kvapky vody sa rozprsknú na všetky strany.

Pohľadom sklznem naspäť na Drummera. V náručí drží Violet, ktorá leží na chrbte a vznáša sa na hladine. Srdce mi spadne až do žalúdka. Je taká uvoľnená, taká šťastná, a na jeseň pôjde na Stanford bez akejkoľvek finančnej pomoci a štipendií. Celý svet leží pri jej krásnych nohách.

Violet netuší, že aj ja som sa prihlásila na Stanford a že ma nevzali. Nevie, ako tvrdo doma pracujem, čistím stajne, opravujem ploty a sama trénujem kone, lebo si nemôžem dovoliť najať pomoc. Jej stará mama platí tisícdvesto dolárov mesačne za ustajnenie každého Violetinho importovaného výstavného koňa. Jej zvieratá sú také drahé, že na nich nesmie jazdiť po lesných chodníkoch, ale len v starostlivo upravených arénach s dokonalým povrchom, aby sa nešmykli alebo nezakopli.

Zažmúrim na ňu. Má šťastie, že sa narodila do správnej rodiny. Violet má všetko, je krásna, bohatá aj múdra – a možno zbalila Drummera. Všetci ju máme radi, ale nie je ako my. Je outsiderka. Nasadím si tmavé slnečné okuliare. Pohľad na Violet je ako pohľad do slnka, spôsobuje bolesť.

Mo si zviaže tmavočervené vlasy do chvosta. „Musíme si naplánovať zvyšok leta. Nemôžeme chodiť každý deň len sem. Spísala som zoznam.“ Z tašky vytiahne pero a ružový špirálový zápisník. „Zatiaľ mám toto – kúpanie v Gape, pche, jednoduchová túra k vodopádu Vernal Fall v Yosemite kom národnom parku...“

„V žiadnom prípade,“ zakričí Luke. „Bude tam kopa turistov.“

„Len ma nechaj dokončiť,“ povie Mo. „Filmový večer u Violet, nákupy oblečenia a vecí na výšku v Rene, úniková miestnosť, ktorú pripravím ja, augustové rodeo, deň v kúpeľoch – len pre dievčatá – a poľovačka pre chlapcov.“

„Aj ja rada poľujem,“ namietnem.

„Ale chceš ísť na poľovačku?“ opýta sa Mo. „Naozaj?“

Chcem stráviť pár nocí v malej poľovníckej chatke s Drummerom? Jasné, že áno. Nechám to však tak.

„Chcete niečo doplniť?“ opýta sa Mo ostatných.

„Stanovačka v Údolí smrti,“ zavolá Drummer.

„Len ak bude šoférovať niekto iný,“ povie Mo. „V otcovom aute je ešte vždy prach od minula.“

„Mám nápad,“ zahundre Luke. „Urobme niečo neplánované.“

Mo sa naňho zamračí. „To... to si nemôžem zapísať.“

Ošpliecha ju z okraja jazera a Mo prižmúri oči. „Keby nebolo mňa, všetci by ste zomreli od hladu a nudy.“

Drummer a Violet sa už vynorili z jazera a Drummer sa vrhol na Mo. „O tom dosť pochybujem.“ Hryzká ju do rúk a do brucha a ona sa smeje.

Potom Luke vypláva na breh a vyčerpaný sa hodí na deku, lebo denne vyfajčí aspoň dve škatulky cigariet a sotva dýcha. Violet a Mo sa pustia do občerstvenia a moje kone sa zatiaľ pasú na vysokej suchej tráve za nami.

Fakt je to naše posledné spoločné leto? Mo odchádza ako prvá, ide študovať ošetrovateľstvo na Kalifornskú štátnu univerzitu. Violet mieri na Stanford a bude sa venovať biochémií, ja sa chystám na trestné právo do San

Diega a Luke s Drummerom sa niekde zamestnajú na plný úväzok.

Ktovie, či si Violet, Mo a ja nájdeme cez leto prácu niekde pri škole a nezostaneme tam aj cez prázdniny? Vrátime sa domov, až keď nás o to začnú prosiť rodičia? Bude príšerky rozdeľovať iba vzdialenosť, alebo aj vzdelanie? Pri predstave, že odídem z Gap Mountain, nájdem si nových priateľov a niekam sa v živote posuniem, ma strasie.

Zdvihne sa vietor a odfúkne Mo klobúk. „Idem poň,“ poviem.

Drummer zažmúri do pražiacceho slnka. Na lícach mu sedia tieň mihalníc. „V takomto počasí hrozia požiare.“

„Ani nehovor,“ zahriakne ho Mo, akoby už jeho slová mohli vyvolať požiar.

Okrem silného vetra je naozaj krásny deň. Naša budúcnosť sa pred nami rozprestiera ako jazero, krásna a neznáma, a ja si v duchu sľubujem, že si zapamätám každý okamih tohto leta.

Vtedy Luke vstane, vytiahne vrecúško s trávou a vyriekne slová, ktoré navždy zmenia naše životy: „Kto si chce zapáliť?“

3

7. júla
Čas: 15.00

„Prečo nemôžeš fajčiť elektronické cigarety ako normálny človek?“ zastoná Mo. „Choď ďalej. Nechcem, aby sa na mňa nalepil ten odporný zápach.“ Líca jej v horúčave očerveneli a pery má popraskané.

„Pri vode aj tak príliš fúka.“ Luke si vezme ruksak a zamieri do závetria, kde sa stromy približujú k vode. Drummer ho nasleduje. Violet ich chvíľu pozoruje, potom si oblečie šortky, zapne si ich nízko na úzkom páse a obuje si vansy. „Hneď som späť.“ Odsťaká za nimi s naklonenou hlavou a tancujúcimi prstami.

Mo zroluje deku a všetko zbalí do tašky. „Večierok sa zjavne skončil.“

„Alebo sa ešte len začína,“ zahundrem. „Vieš, že neznášam, keď je Drummer zhúlený.“

„Lebo si ťa nevšíma, však? Vykašli sa naňho, Han, sú aj iní chalani.“

Do tváre mi vojde horúčava. „Naozaj?“

So smiechom si prehodí tašku cez plece. Jej veľké orieškové oči sa uprú na les. „Dočerta, mali by sme na nich dávať pozor.“

„Nie sú malé deti.“

Zdvihne obočie.

„Fajn.“ Zbalím si uterák do Sunnyho sedlovej kapsy, kone nechám priviazané a nasledujem Mo po zvieracom chodníčku medzi borovicami.

„Pozri, medvedie stopy,“ povie a ukáže na ne. „Škoda, že si so sebou nevezla Matildu.“

„Veru.“ Moja fenka je už síce stará, ale dokáže štekať tak nahlas, že odplaší aj medvede. Dnes som vypila málo vody, zakrúti sa mi hlava. V lese je len o čosi chladnejšie a pomedzi konáre k nám preniká suchý vietor, horúci ako čertov dych. Krehká tráva a porast sú vyprahnuté od najhorúcejšieho leta v dejinách Gap Mountain.

Pozriem na mobil. Je 15.12. Pod nohami mám ihličie, ktoré mi pripomína, aby som si dávala pozor na hady. Pred sebou počujem smiech.

Kamarátov nájdeme na veľkej čistinke. Luke a Drummer ticho klebetia o niekom, koho obaja neznášajú, zatiaľ čo Violet sa opiera o Drummera a sleduje, ako poťahuje z Lukovej fajky. Všimnem si, že ju nenútenne objíma okolo pása a rozťahnutými prstami prikrýva zadné vrecko jej šortiek. Zovrie mi srdce. Toto fakt nie je v pohode.

Mo si to všimne tiež a pozrie na mňa. „Pakt,“ naznačím ústami, no ona len pokrčí plecami, akoby chcela povedať: Boli sme len šiestaci, platí to ešte?

Namiesto odpovede sa vystriem. Jasné, že to stále platí. Dohodli sme sa, že príšerky nechodia s príšerkami. Hľadím na borovicové ihličie. Bože, vnútri mám stále dvanásť rokov, len som vyššia.

Drummer podá fajku Violet, ktorá si ju vezme, našpúli pekne krojené pery a zhlboka si potiahne. Fascinovane jej hľadí do tváre spôsobom, ktorý dobre poznám – nie

preto, že by tak niekedy pozeral na mňa, ale preto, lebo som za tie roky videla, ako sa tak díva na množstvo iných dievčat. Drummer aj Violet toto leto s nikým nechodia a ich flirt mi pripadá nebezpečný. Ak si s ňou začne, nevydrží to. Violet by to mohlo ublížiť.

Keď si Drummer všimne, že ich sledujem, odtiahne sa od Violet a spustí ruku k boku. Musím dodať, že sa tvári poriadne previnilo. Viem, že môj nesúhlas nie je fér. Drummer mi nepatrí. Medzi nami je niečo pokrivené, čo je nanič hlavne pre mňa, ale niekedy aj preňho.

Fajka zhasla. Luke vytiahne z ruksaku plechovku a z nej škatuľku zápaliek.

Vytreštím na ňu oči. „Hej, v lese nemôžeš zapalovať zápalky.“

Pozrie na mňa spod privretých viečok červenými očami. „Ale môžem.“

„Nie, keď je vydaná výstraha.“

„Dám si pozor,“ namietne a Drummer sa zasmieje.

„Prečo si nevezmeš zapalovač?“ namietam ďalej. „Kto ešte používa zápalky?“

„Nemá dosť rokov, aby si mohol kúpiť zapalovač.“ Drummer sa zasmieje hlasnejšie, lebo Luke je ešte neploletý.

Luke prikývne. „Zato si môžem kúpiť brokovnicu.“

„To je fakt!“ prisvedčí Drummer a ťukne si s ním päšťou.

Nikto sa na mňa nedíva. Nikto ma nepočúva. „Fakt by ste tu nemali fajčiť, nie dnes. Viem to, veď mám otca šerifa.“

„Veď mám otca šerifa.“ Luke ma dokonale napodobní a všetci vybuchnú do smiechu.

Zaplaví ma zlosť. „Seriem na vás.“